

I ulity křehnou...

„Dobry večer! Právě nám odbilo sedm hodin a my vám přinášíme žhavé novinky ze světa showbyznysu!“ z televize, posazené na dřevěné skříňce v rohu obývacího pokoje jednoho z nespočtu bytů mrakodrapu sahajícího až do nebe, se ozývá protivný ženský hlas. Z jakéhosi nepochopitelného důvodu však k obrazovkám přitahuje tisíce, ne-li miliony lidí. V následujících minutách se divák, uveleben na hromadě polštářů, leže na kanapi či stoje při žehlení, dozvídá ty nejpeprnější informace ze života hvězd. Až nad některými zůstává rozum stát, jak jsou neskutečné.

Jenomže komu by vadilo, že jen nepatrná část, velká jako jehla uprostřed kupky sena, je pravdivá? Jen hrstce lidí. Zbytek se doma opovržlivě ušklíbá, popadá se za břicho nebo se smíchem plácá do stehů. Nikoho z nich nenapadne, jak se dotyčné celebrity musí cítit. Nebo na to raději myslet nechtějí.

Slavní jsou vystaveni davům na odív i posměch. Žijí na vyvýšeném pódiu a celé národy ostřížím zrakem sledují každý jejich pohyb. Novinářům neujde jediný výdech vypuštěný z jejich úst. A když jsou činnosti pozorovaných příliš nezajímavé, přichází na řadu bujná fantazie.

Z newyorských domovů se přemísťujeme na rušný bulvár uprostřed Tokia, jenž tvoří hlavní nitku spletené pavučiny silnic. Zaměřujeme se na malý stánek, u něhož si právě jistý pán v obleku koupil noviny. Jaké? Pochopitelně bulvární tisk. Zůstáváme stát opodál a celý den nenápadně sledujeme zákazníky. Naprostá většina si od pultu odnášela stejné čtení jako první muž. Na město padá příslib noci, prodavačka zamyká malá dvířka své trafiky, aby se mohla do rána připravit na další bulvární maraton.

Avšak nejsou to jen životy celebrit, které připomínají život ve vitríně obchodu. Běžní občané každý den procházejí pod neviditelnými očima skrytých kamer. Když za nimi zaklapnou domovní dveře, spoustu jich zamíří k počítači, stiskne knoflík a už jim prsty rejdí po klávesnici. Takto na nejrůznějších serverech o sobě prozradí mnoho citlivých skutečností, aniž by si uvědomili hrozící nebezpečí.

Zastavili jsme se v činžovním domě na okraji Paříže. Dívka ve věku kolem osmnácti let leží v houpací síti, jež visí od stropu jejího pokoje, který pro ni představuje království, v němž si žije naprosto sama. Snad alespoň tady se nenajdou žádné maskované uši ani oči. Slečna, říkejme jí Liliana, si nevědomky hraje s korálovým náramkem, zatímco se za klidných libých tónů vycházejících z reproduktorů noří do svých snů.

Ocitá se na středověkém statku. Leží na tvrdé posteli poddaná hlubokému spánku. Oknem prostupují první sluneční paprsky, jež osvětlují útroby skrovné světnice. Najednou se ozývá kokrhání kohouta a Liliana se s trhnutím probouzí. Promne si oči, vstane a za chvíli ji už můžeme spatřit poletující od jedné povinnosti ke druhé. Stará se o zvířata, pracuje na poli, vaří, pere, její dlouhá sukně se nepřestává točit. Večer, sotva se vlasy dotkne polštáře, usíná, jako by ji do vody hodil. Koutky úst se vytvarují do šťastného úsměvu.

Tam nebyly žádné skryté kamery. Na vesnici bych nemusela klopat zrak před mořem kolemjdoucích. Každý měl své soukromí. Zajisté by se tam našly zvědavé babky, které poví vše, co viděly, slyšely, i to, o čem nemají nejmenší ponětí. Takové se najdou kdykoli a všude. Nemusela bych se ovšem obávat, že každý můj počin, i vlas posunutý nepatrným, téměř nespatrielným, průvanem, bude uložen v databázi, honí se v Lilianině hlavě myšlenky jedna za druhou.

Představme si soukromí jako imaginární ochrannou blánu, která je kolem každého člověka. Když se naruší, stáváme se křehčími a zranitelnějšími. V dnešní době má většina osob chodící po naší planetě tuto vrstvu jen velice tenoučkou.